

๑

“อยู่ไหนนะ”

ชายหนุ่มพิมพ์เบาๆ ระหว่างลากนิ้วชี้ไปตามชั้นหนังสือ หาดำร่าด้าน
เศรษฐศาสตร์ที่เคยใช้อ่านสมัยเรียนเนื่องจากเล่มเดิมที่ซื้อไว้ส่งซ่อมเพราะ
สันชำรุด พออยากจะใช้ในช่วงที่ยังไม่ได้คืน จึงต้องมาเดินหาในห้องสมุด
ของมหาวิทยาลัยซึ่งตัวเองมาทำงานเป็นอาจารย์พิเศษอยู่ แต่ยังไม่พบ
เลย

ตุ๊บ!

คนที่กำลังหาหนังสือท่ามกลางความเงียบของห้องสมุดสะดุ้งขึ้นมา
เพราะจู่ๆ หนังสือที่นิ้วของเขายังไล่ไปไม่ถึงก็ร่วงลงมากกระแทกเข้าเต็มแวง
อก แล้วตกลงมาสู่มือที่ยกขึ้นหมายจะลูบพอดี และเพียงไม่นาน หนุ่มอีก
คนก็กระวีกระวาดวิ่งมาจากฝั่งตรงข้ามเข้ามายิ้มแห้งๆ ให้ ซึ่งเป็นรอยยิ้ม
ของคนที่คุณเคยกัน เพราะพรเทพเป็นอาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัย และ
เป็นคนชวนให้เขามาช่วยสอนในวิชาเศรษฐศาสตร์

“อ้าว! คุณแสง” พรเทพยิ้มให้พลางเรียกเขาเบาๆ เพราะอยู่ใน

ห้องสมุด “ขยันจริง มหาวิทยาลัยปิดอยู่ก็ยังมีมา”

“อาจารย์ก็มาที่ครับ” เขาเฝ้าคืบยืมๆ “นัดลูกศิษย์ไว้หรือ”

“ครับ ให้มาเจอกันที่นี้ละ นี่ก็มาหาหนังสือให้ หยิบเล่มจากฝั่งโน้นจนหนังสือฝั่งนี้ร่วงเสียได้ โดนคุณแสงหรือเปล่าครับ”

“ไม่เป็นไรครับ” ชายหนุ่มตอบอย่างไม่ถือสา แล้วยกหนังสือขึ้นมาหมายจะเก็บเข้าที่เดิม แต่ก็มองมันอย่างแปลกใจ เพราะหนังสือเล่มนี้มาอยู่ผิดที่ผิดทางไปหน่อย แทนที่จะอยู่ในหมวดวรรณคดีไทย กลับมาอยู่บนชั้นหนังสือเศรษฐศาสตร์เสียได้

“อนิรุทธคำฉันท์” อาจารย์พรเทพอ่านชื่อหนังสือในมือของเขา “มาอยู่ตรงชั้นนี้ได้อย่างไร”

“คงมีคนที่เกี่ยวเอาไป เอามาโยกไว้กระมังครับ” เขาเองก็ตอบเดาๆ “ประเดี๋ยวผมจะเอาไปให้บรรณารักษ์เก็บเข้าที่เดิมแล้วกัน”

“หยิบกลับบ้านไปอ่านด้วยก็ดีนะครับ” อาจารย์หนุ่มที่สนิทกันระดับหนึ่งเฝ้ายืมๆ “เรื่องนี้ข่าวว่าด้วยพรหมลิขิต เทวดาอุ้มสม ลองเข้ามาอยู่ในมือคุณแสงอย่างนี้ อาจมีนิมิตหมายดีๆ มาบอกก็ได้ล่ะครับ เอ...หรือจะมีเทวดามาอุ้มสมคุณแสงหรือเปล่า”

“หากจะมาอุ้มก็รีบมาเถิดครับ ชักช้าจะไม่ทันกาล” ชายหนุ่มตอบที่เล่นที่จริง จากนั้นก็ไม่พูดอะไรอีกแต่ยังยืมให้เพื่อนร่วมงาน พออีกฝ่ายละสายตาเขาก็สูดลมหายใจลึกเข้าไปอย่างที่ไม่ปล่อยยให้ใครสังเกตเห็น แก้อាកการโหวงเหวงแปลกๆ ในใจที่เกิดขึ้นเมื่อครู่

“ผมขอตัวกลับก่อนแล้วกันนะครับ” เขาบอกลาเสียดี๊ดีๆ หนังสือก็ไม่มีอารมณ์จะหาอีกแล้ว เอาไว้พຽນนี้ค่อยมาใหม่ก็คงยังไม่สายเกินจะใช้งาน แต่ตอนนี้ใจมันห่อเหี่ยวจนไม่มีใครจะอยากทำอะไรเสียแล้ว

“อาจารย์แสงภาณูคะ!”

เดินไม่ทันจะพ้นเขตห้องสมุด หญิงสาวคนหนึ่งก็ร้องเรียกเขาอย่างร้อนใจ ทั้งที่ปกติแล้วเจ้าหล่อนออกจะรักความสงบเรียบร้อย แล้วเธอยังรีบ

เดินเข้ามาหาจนสิ้นของรองเท้าสูงกระแทกพื้นดังตึกๆ ก้องไปทั่ว ยิ่งทำให้คนถูกเรียกงุนงงปนตกใจ

“หนังสือในห้องสมุดหรือเปล่าคะอาจารย์”

บรรณารักษ์สาวตาไวที่เข้ามาทักทำหน้าเฉือนๆ จนเขาต้องก้มมองหนังสือในมือ และพบว่าตัวเองทำผิดกฎเข้าเสียแล้ว

“อ้อ! ขอโทษครับ” เขายิ้มแก้ตัวไป แล้วส่งอนิรุทธคำฉันท์ในมือคืนให้บรรณารักษ์ ทว่าเมื่อยื่นไปแล้วกลับรู้สึกสะกิดใจบางอย่าง จึงดึงหนังสือคืนมา “ผมขอยืมเล่มนี้แล้วกันนะครับ”

“ได้สิคะ” หญิงสาวบอกอย่างเต็มใจ “แต่แห่ม...อาจารย์ละก็ทำดิฉันตกใจหมด”

“ขอโทษครับ ไม่ได้มีเจตนาจะขโมยเลย ผมคิดอะไรเพลินๆ อยู่จึงลืมไป”

“พุทโธ! ใครจะไปคิดอย่างนั้นได้ แค่คิดว่าอาจารย์คงรีบ แต่อาจารย์ต้องเข้าใจดิฉันด้วยนะคะ ถ้ามีหนังสือสักเล่มหายไปดิฉันคงแย่” บรรณารักษ์สาวหัวเราะคิก “แต่หากจะยืมเล่มนี้ ดิฉันจะลงชื่อให้ นะคะ”

“ขอบคุณมากครับ” เขาบอกแล้วหยิบหมวกขึ้นมาสวมเพื่อเตรียมตัวออกเดินทาง โดยมีอนิรุทธคำฉันท์ใส่กระเป๋ากลับบ้าน แต่จะได้อ่านหรือไม่ แสงภาณูยังบอกตัวเองไม่ได้ รู้แต่ว่าวันนี้เทวดาคงพอใจให้มีหนังสือเล่มนี้อยู่มือ ชายหนุ่มก็ไม่คิดจะขัดพรหมลิขิตเลย

พรหมลิขิตมีจริงไหม...

ยิ่งคิดเท่าไรก็ยิ่งท้อเหี่ยวลงทุกที อยู่มาจนจะครบยี่สิบหกปีแล้ว ยังไม่เคยเห็นหน้าค่าตามันสักหน ชายหนุ่มถอนหายใจแรงและคิดเรื่องนี้มาตลอดทางขั้บรถออกจากท่าพระจันทร์ กลายเป็นเรื่องที่ทำให้กลุ่มเสียแล้ว จนบางทีเขาก็อยากให้เรื่องที่รบกวนหัวใจอยู่นี้หยุดลงเหมือนสายฝนกลางเดือนพฤษภาคมที่เพิ่งซาลงเมื่อครู่ แต่ก็ไม่เลย เขายังคิดหนัก รู้ว่าตัวเองหน้ามัวเสียจนไม่อยากไปพบแม่ ไม่อยากตอบคำถามยามที่ท่าน

เอ่ยปากถามหาลูกสะใภ้

จะมีคนรอเขาอยู่จริงๆ ไหม เทวดาท่านจะอุ้มสมมาให้พบกัน
หรือเปล่า...

ชายหนุ่มคิดพร้อมกับเหลือบมองอนิรุทธคำฉันท์ที่วางอยู่บนเบาะรถ
ข้างๆ อย่างทอดถอนใจ รู้ทั้งรู้ว่าเป็นไปไม่ได้ แต่ก็อยากรู้ว่าหากเทวดาอุ้มสม
มีจริง จะอุ้มผู้หญิงที่เขาจะรักมาให้ได้หรือไม่ คนที่รักเพียงแรกพบสบตา
รักเมื่ออยู่ใกล้ชิดเขยชม และรักแม่จะต้องอยู่ห่างไกลกัน รักด้วยหัวใจที่
รู้สีกว่ารัก ไม่ใช่รักเพราะถูกลังใจให้รัก

แสงภาณุถอนหายใจแรง จากที่ว่าจะขับรถกลับเข้าบ้านก็ไม่ทำแล้ว
ชายหนุ่มหมุนพวงมาลัยของโรลล์-รอยซ์สีดำคันคู่ใจ เปลี่ยนเส้นทางทั้งที่
ใกล้ค่ำ ไปหาสิ่งปลูกสร้างเก่าแก่ที่ตั้งอยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยาแทน เขาจอดรถ
อยู่ริมถนนพระอาทิตย์ แล้วเดินไปทางแม่น้ำ มุ่งไปยังป้อมพระสุเมรุ

แม่จะเก่าแต่เขาก็ชอบป้อมปราการโบราณแห่งนี้ มันตั้งตระหง่านให้
เห็นมาตั้งแต่เขาเกิด และเชิงบันไดของป้อมพระสุเมรุก็กลายเป็นที่นั่งเล่น
ของเขาได้เสมอตั้งแต่เป็นหนุ่มน้อยหัดออกไปเที่ยวเล่นนอกบ้าน แม่กลับ
จากเล่าเรียนที่ต่างประเทศแล้วแสงภาณุก็ไม่เคยลืมป้อมนี้เลย ที่เขาชอบก็
เพราะป้อมนี้อยูริมน้ำ เป็นปราการสูงใหญ่ แข็งแรงและทนทานแม้จะผ่าน
กาลเวลามานาน มันจึงดูเป็นเหมือนที่พักใจให้เขาอ่อนแอได้

ชายหนุ่มนั่งลงตรงเชิงบันได อยากทำใจสักพักก่อนกลับบ้าน แม่ใกล้
จะค่ำแล้วก็ตาม

ยามเมื่อลมพัดหวน ลมก็อวลแต่กลิ่นมณฑาทอง

ไม่เอ๋ยไม่สุดสูง อย่าสู้บอง ไผ่เอ๋ยบได้ต้อง แต่ยินนามดวงเอย

เสียงไวโอลิน แต่เล่นเพลงไทยเดิม...ใครมาเล่นเพลง "ลาวคำหอม"
ในยามใกล้ค่ำอยู่ที่ป้อมนี้

แสงภาณุนึกแปลกใจ เพราะเพียงนั่งพักที่เชิงบันไดของป้อมพระสุเมรุ
ได้ไม่นาน เสียงเครื่องสายฝรั่งก็ดังคลอมาทับสายลมเย็นพัดผ่านใบหญ้า

ชุ่มฉ่ำ เย็นชื่นเข้ามาถึงหัวใจ

เขาดูใจไม่ได้จนน่าประหลาด ก้าวไปหาเสียงเพลงนั้นด้วยหัวใจมากกว่าสมอง ตามเสียงไวโอลินอ่อนหวานเสนาหะหู สลักตรึงในดวงจิตนั้นไป อ้อมเดินไปอีกฝั่งของป้อมปราการใหญ่ และพบผู้เล่นเพลง “ลาวคำหอม” นี้แล้ว ทว่าไม่กล้าจะก้าวเข้าไปหาเธอเลย

หญิงสาวผู้กลายเป็นคนที่ฝังตรึงในความทรงจำ...

เพียงแรกพบหน้าเจ้าของเสียงไวโอลิน หัวใจของเขาก็ถูกสะกดทิ้งให้มิเพียงเธออยู่ในห้วงคะเนียง แต่เมื่อสบดวงตาคู่หวานกลับสัมผัสได้ถึงความโศกเศร้า...มีเรื่องอะไรให้ทุกข์ ไยเธอจึงมานั่งตัวเปียกปอนสีไวโอลินเพลงเศร้าจับใจยูริมน้ำเช่นนี้ หญิงสาวคงเปียกฝนที่ตกลงมาก่อนหน้านี้ แต่เหตุใดจึงเปียก ไม่หาที่หลบฝนหรือ แล้วออกจากบ้านมาได้อย่างไรโดยไม่สวมหมวก...เขาตอบตัวเองไม่ได้สักอย่าง ทำเพียงมองเธอนั่งเล่นไวโอลินอยู่ริมแม่น้ำท่ามกลางแสงอาทิตย์อัสดงราวกับต้องมนตร์ขลัง ไม่อาจละสายตาจากเธอไปได้เลย

เธอนั่งหลังตรงทรงสง่า ผิวพรรณนวลเนียนเปล่งประกายสะท้อนแดดยามเย็น รูปร่างงามพร่างพรายไม่ต่างจากห้องน้ำต้องแสงตะวันรอน หญิงสาวยังเนื้อตัวเก๋เลี้ยงเกล้าแม้จะเปียกฝน สวมชุดกระโปรงยาว เลื้อยคอบัวแขนตุ๊กตาสีม่วงดอกตะแบก ผมด่ำขลับยาวถึงกลางหลัง ร่างอ่อนแอ้นดูบอบบางราวตุ๊กตาระเบื้องเคลือบ แต่ใบหน้าหวานเต็มไปด้วยความเศร้า ดวงตาคู่สวยกลมโตนั้นทอประกายโศก ทั้งนำหลงไหลและชวนให้สงสารไปพร้อมกัน

ข้างกายของเธอมีกะเป๋าเดินทางใบใหญ่ เหมือนจะเดินทางไกลและไปนาน แต่หากจะไปไหนจริงเหตุใดจึงมานั่งเล่นเพลง “ลาวคำหอม” อยู่ที่ป้อมพระสุเมรุในยามเย็นเช่นนี้ได้ หรือที่ไปไม่ได้เพราะเธอไม่สวมหมวกจึงไม่อาจขึ้นรถรางหรือรถไฟได้ หรืออีกเหตุผลก็คงเพราะภาวะสงครามโลกครั้งที่สองยังคลุมเครือ การทิ้งระเบิดทำให้การเดินทางชงักไปมาก แต่เขา

ก็ยังไม่เข้าใจว่าเหตุใดแม่สาวน้อยผู้นั้นจึงมานั่งตามลำพังในภาวะสงคราม ฐิ
เพียงน้อยนิดตกลงมีคำสั่งให้ผู้นั้นฉายแววเศร้าโศกคล้ายไม่ต่างจากเพลงที่เธอ
กำลังเล่นเลย

คนแอบมองยังไม่ได้คำตอบใดๆ และไม่ออกจากที่กำบัง เขายัง
ไม่อยากปรากฏตัวให้เธอเห็น เพราะไม่ต่างจากการขัดจังหวะเล่นไวโอลิน
ของสาวน้อยแปลกหน้าที่ทำให้หัวใจของเขาพองขึ้นมาเต็มอกอย่างไม่ทราบ
สาเหตุผู้นั้น เขายังแอบมอง แอบฟัง และแอบยิ้มให้โดยที่สาวเจ้าไม่รู้ตัว

ใบหน้าหวานของหญิงสาววัยตรู่ที่นั่งเล่นดนตรีอยู่ริมหน้าต่างนี้ ทำให้
แสงภาณุฐิรู้สึกว่าเขาเหมือนนิมฟ์ นางไม้ซึ่งสิงสถิตอยู่ตามริมแม่น้ำ ต้นไม้
ภูเขา ในเทพนิยายกรีกโบราณ หรืออาจจะเป็นอะไรที่มากกว่านั้น หญิงสาว
ปริศนาที่สะกดหัวใจและสายตาของเขาตั้งแต่แรกพบผู้นี้งามราวเทพธิดา

ปัง! ปัง! ปัง!

เสียงปืนไม่ผิดแน่ ดังสนั่นลั่นไปทั่วบริเวณจนทำให้ชายหนุ่มหันมอง
ไปรอบทิศ หวั่นวิตกถึงอันตรายที่ใกล้เข้ามา ไม่อาจวางใจได้เลยว่ายาม
สงครามเช่นนี้นอกจากระเบิดที่ร่วงลงมาจากบนฟ้าแล้ว ยังจะมีกระสุนพุ่ง
มาจากทางไหน แต่มองเท่าไรก็ไม่เห็น ไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่ายิงอะไรหรือยิงใคร
นางไม้ที่ริมหน้าต่าง!

หัวใจของแสงภาณุกระตุกวบเมื่อคิดห้วงคนที่เขาเปลอละสายตา
ขณะมองหาที่มาของกระสุนปืน มัวแต่วิตกว่าจะมีคนถูกยิงจนล้มไปว่า
อาจมีอีกคนกลายเป็นเป้านิ่งอยู่ แต่เขาจะปล่อยให้เธอเป็นอย่างนั้นไม่ได้
อย่างน้อยที่สุดก็ต้องดึงให้มาหลบภัยด้วยกัน

“กรี๊ด!”

เพียงแค่นั้นกลับไปมองคนที่เล่นไวโอลิน ดวงตาของชายหนุ่มก็
เบิกกว้างด้วยความตระหนกเพราะเขาซ้าเกินไป ยังไม่ทันได้พาดตัวนางไม้
ผู้นั้นมาหลบภัย เธอก็กรี๊ดร้องราวคนเสียสติไปแล้ว แต่ไม่แปลกเลยที่เธอ
จะร้อง ในเมื่อมีผู้ชายร่างสูงเลือดอาบตัวเดินโซซัดโซเซเข้ามาล้มพาดอยู่

บนร่างของเธอ ไม่รู้ว่าตายหรือยังเสียด้วยซ้ำ

“คุณ! เป็นอย่างไรบ้าง” แสงภาณุรีบเข้ามาดูอาการทั้งคนเจ็บและคนตกใจพร้อมกัน เร่งพลิกร่างคนเจ็บขึ้นดู พบว่าเป็นชายหนุ่มวัยไล่เลี่ยกับเขา เจ็บหนักจนไม่อาจช่วยอะไรได้อีกเพราะสิ้นใจไปแล้ว แต่เขาไม่แน่ใจว่าผู้ล่องลับนั้นจากไปเพราะคมกระสุนหรือยาพิษจากมือตัวเองกันแน่ ทว่านั่นไม่ใช่เรื่องที่เขาจะคิดหาคำตอบตอนนี้เพราะมีคนต้องการความช่วยเหลืออยู่ นางไม้ของเขาแม้จะไม่บาดเจ็บแต่เธอดูน่าเป็นห่วง หญิงสาวนั่งตัวแข็งเกร็งราวคนไม่หายใจ ดวงตาเบิกกว้างแต่ไร้แววเพราะมีคนตายจมกองเลือดล้นลงมาพาดทับตัวเธอ

“จับตัวมาให้ได้!”

เสียงผู้ชายตะโกนก้องไล่หลังมา แสงภาณูยังไม่เห็นว่าเป็นใครแต่รู้ว่าอยู่ที่นั่นต่อไปไม่ได้แล้ว เขารีบคว้าคนที่เอาแต่นั่งตัวแข็งเข้าหาตัว ล้มผัสแรกที่แตะต้องทำให้ชายหนุ่มรู้ว่าแมงนางไม้ของเขาเร่งกายร้อนดั่งไฟ เธออาจจะเป็นไข้เพราะตากฝน เขารีบลากเธอกับกระเป๋าดำเดินทางไปหาที่หลบซ่อนด้วยกัน ไม่เหลืออะไรให้คนที่ตามมาได้เห็นว่านอกจากศพแล้วที่นี่ยังมีใครอยู่อีก

แสงภาณุพาเธอเข้าไปหลบอีกด้านของบ่อมพระสุเมรุอย่างเฉียดฉิว ภาวนาให้มันบังสายตาคคนที่กำลังตามมาได้ แม้จะไม่รู้ว่าใครเป็นใคร แต่ในภาวะเช่นนี้เขาก็ไม่อยากจะใส่ใจใครเลย

“บ้านมะลิวัลย์...บ้านมะลิวัลย์...”

เสียงหวานนั้นแทบพร่า ทว่าเธอทำให้แสงภาณูมองจนตาเหลือกเพราะคำที่หญิงสาวพิมพ์่าออกมา นี่ไม่ใช่เรื่องธรรมดา ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ เธอไม่ควรรู้จัก ‘บ้านมะลิวัลย์’ หลังจากพบคนที่ถูกเจ้าหน้าที่ไล่ล่ามา และเขาจะไม่ปล่อยให้เธอได้พรวดพาดคำนี้ออกมาอีก จะให้พวกคนถือปืนที่ไล่ตามมานั้นได้ยินไม่ได้

“เงียบ!” แสงภาณุกระซิบเสียงแข็งที่ข้างหูของคนที่เขาดึงไว้แนบกาย

คิดว่าในเวลานี้การทำให้เธอกลัวคงได้ผลชะงัดที่สุด “อย่าพูดอะไรอีกแม้แต่คำเดียว ไม่เช่นนั้นได้ตายเหมือนผู้ชายคนนั้นแน่”

หญิงสาวขบริมฝีปากลงแน่นในทันที ทว่าน้ำตาพรingsพุ่งขึ้นมาจนไหลอาบสองแก้ม แม้จะรู้ว่าทำให้เธอกลัว แต่แสงภาณุก็ขมใจไม่ปลอบ เพราะหากมาพูดคุยกันตอนนี้คงไม่ต่างจากส่งเสียงเรียกเจ้าหน้าที่ที่กำลังตรวจสอบศพผู้ชายคนนั้นอยู่ให้มาสนใจสองคนที่หลบอยู่อีกด้านของป้อม และหากถูกจับขึ้นมาคงได้ตายกันจริงๆ

แสงภาณุมองกลับไปทีศพของชายผู้นั้น อยากรู้ว่าเจ้าหน้าที่ที่จะจัดการอย่างไรต่อเพราะคงรู้ว่าตายแน่แล้ว เขาเองก็รู้สึกไม่ดีเลยที่ช่วยเหลือไม่ได้ แต่หากออกไปช่วย ผู้หญิงที่เขาช่วยอยู่อาจจะเป็นอันตราย ชายหนุ่มจึงเลือกคนเป็นมากกว่าคนตาย

“ฮือ...”

หญิงสาวร้องไห้ฮือเมื่อเห็นว่าเจ้าหน้าที่ลากศพขึ้นมา ร่างนั้นแม้จะอาบเลือดเพราะถูกยิงแต่เขี้ยวคล้าอย่างรวดเร็ว ดูไปก็หน้าสยดสยองไม่แปลกเลยหากคนที่เขาโอบไหล่อยู่จะตกใจ แต่จะปลอบยให้เธอส่งเสียงไม่ได้เป็นอันขาด

“เงียบ!” แสงภาณุขู่ในลำคอให้เธอหยุด มันได้ผลเกินคาด หรือไม่เขาก็หนักมือมากเกินไป เพราะเพียงลั่นคำเขา แม่นางไม้ที่เขาโอบไว้ข้างกายก็ถึงกับแข็งขาอ่อน เปลือกตาปิดลง ตกใจจนหมดสติไปแล้ว

ชายหนุ่มประคองคนป่วยอย่างร้อนใจ ฝ้ามองเจ้าหน้าที่นำศพนั้นจากไปในขณะตัวเองต้องอาศัยป้อมพระสุเมรุซ้อนตัวอยู่เงียบๆ และโล่งใจขึ้นมาหน่อยก็ตรงที่คนพวกนั้นไปหมดแล้ว คงไม่ต้องกลัวคมกระสุนจากใครอีก การหลบซ่อนของเขาถือว่าสำเร็จ แต่ยังไม่รู้เลยว่าจะทำอย่างไรกับคนที่นอนหมดสติอยู่ในอ้อมแขน

เธอตัวร้อนราวกับไฟสุ่มและแสงภาณุมั่นใจว่าเป็นไข้ มองคนป่วยแล้วก็หนักใจเพราะไม่รู้ว่าก่อนหน้าที่ชายผู้นั้นจะตาย เจ้าหน้าที่ที่เห็นหน้าเธอ

หรือไม่ว หากเห็นจริงก็อาจกลายเป็นภัยต่อตัวเธอเอง แต่ถึงไม่วเห็น เขาก็ไม่วอาจปล่อยให่วเธอไปพรว้าพูดถึงเรื่องเหตุการณ์คนถูกยิงเมื่อครูให่วตำรวจหรือใครที่ไหนดฟัง

ในเมื่อปล่อยเธอไปไม่วได้ แสงภาณูก็ประกองแม่งางไม่วไว้ข้างอก มองไบหน้าสวยหวานนี้อย่างครุ่นคิดก่อนจะตัดสินใจอุ้มเธอขึ้นมา แล้วพาเดินออกจากบ้อมพระสุเมรุไป

ไม่วต้องให่วเทวดาที่ไหนดมาอุ้มสม แต่เป็นเขานี้แหละที่อุ้มเธอเองกับมือ...

๒

แสงภาณุพยายามวางเธอลงอย่างเบามือที่สุด ทำทุกอย่างให้
เงียบเชียบ ไม่ให้คนในบ้านรู้ว่าเขาเอาผู้หญิงมาไว้ในห้องนอน

นับว่าเทวดาเป็นใจให้เขารักษาความลับนี้ไว้ เพราะพระพิรุณท่าน
ไปรยสายฝนลงมาอีกครั้งตอนที่เขาพาแม่ nang ไม่มาที่บ้าน ชายหนุ่มทิ้ง
รถยนต์ไว้นอกรั้วแล้วย่องเข้ามาระหว่างที่คนงานพากันไล่หีบานหน้าต่าง
เก็บของหลบฝน อีกทั้งง่วนตั้งสำรับเย็นกันอยู่ในห้องครัว จึงไม่มีใครเห็น
ว่าเขาอุ้มใครเข้ามาทางประตูด้านข้างของบ้าน และป่านนี้คงไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขา
กลับจากไปธุระแล้ว

นั่นเป็นเรื่องโล่งใจไปเปลาะหนึ่ง และต่อจากนี้ไปผู้หญิงที่นอนอยู่
บนเตียงของเขาคือความลับ เมื่อเธอตื่นขึ้นมาคงได้เจรจากันยกใหญ่
อย่างน้อยก็ต้องรู้ให้ได้ว่าเธอรู้จักบ้านมะลิวัลย์ได้อย่างไร เพราะหากเป็น
อย่างที่เขากลัว ภัยก็อาจมาถึงตัวหลายๆ คน

เจ้าของห้องนอนสี่อำพันถอนหายใจแรงระหว่างที่ตัวนั่งลงที่
ปลายเตียงแล้วเริ่มวางแผน หากผู้หญิงคนนี้ยังไม่ตื่นมาพูดคุยกันให้รู้เรื่อง

เขาก็ไม่ยอมลุกไปไหนเพราะเท่ากับว่าจะปล่อยให้เธออยู่คนเดียว หากตื่นมาแล้วแม่เจ้าประคุณมีฤทธาอะละวาดให้ได้รับรู้กันทั้งบ้านว่าเขาเอาผู้หญิงมาซ่อนในห้องนอนคงเป็นเรื่องใหญ่ แต่ถ้าตื่นมาเขาจะพูดกับเธอว่าอย่างไรดี เพราะเมื่อก่อนสาวเจ้าจะหมดสติ เขาดูไว้มากเสียด้วย

“บ้านมะลิวัลย์...”

เสียงครางเบาๆ ทำให้แสงภาณุชวามไปทั้งตัว หญิงสาวพูดถึงบ้านหลังนั้นอีกแล้ว ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมเธอต้องพูด แต่เขาจะไม่ปล่อยให้มันมีรอบที่สามแน่

“คุณ ตื่น ตื่น” แสงภาณุขยับมาสั่งพร้อมกับเขย่าตัวปลุก และรอไม่นานหญิงสาวก็ค่อยๆ เปิดเปลือกตา เผยให้เห็นดวงเนตรงามดั่งมณีนิลอีกครั้ง ทว่าเธอหน้าซีดเผือดราวไร้เลือดหล่อเลี้ยงร่างกายเมื่อเห็นหน้าเขา

“คุณ! จะทำอะไร!”

หญิงสาวแทบจะตะโกนใส่หน้าเขา จนแสงภาณุต้องรีบเอามือขึ้นมาอุดปากเพราะกลัวคนด้านนอกห้องนอนจะได้ยิน ดีที่เสียงฝนตกยังกลบเสียงร้องไปได้ แต่เขาก็ไม่ยอมให้ร้องต่อ ทว่ายิ่งอุดปากเธอก็ยิ่งดิ้นรน พยายามส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือทั้งที่เห็นอยู่ว่าแทบจะไม่มีแรงเพราะฤทธิ์ใช้

“เสียบ!” เขาเลือกวิธีชู่ให้หยุดเพราะมันได้ผลมาแล้วครั้งหนึ่ง “ไม่เห็นคนที่ตายเมื่อตอนเย็นหรืออย่างไร ถ้าไม่ยอมเป็นอย่างนั้นก็เสียบเสีย”

ชู่ไปอย่างนั้นหญิงสาวก็น้ำตาไหลพรากลงมารดฝ่ามือเขาที่ใช้อุดปากเธออยู่ ไม่ต่างจากน้ำร้อนๆ ที่รดลงมาให้หัวใจของแสงภาณุอ่อนนยวบลงไปเลย ชักจะไม่ชอบวิธีชู่ให้กลัวของตัวเองเสียแล้ว เพราะถึงมันจะได้ผลแต่ก็ทำให้หญิงสาวร้องไห้ แล้วจะเป็นไปได้ไหมถ้าจะคุยกันดีๆ

“ตั้งสติแล้วมองผมดีๆ คุณจำผมได้ไหม”

ถามอย่างนั้นแล้วหญิงสาวก็จ้องเขาอยู่นาน ก่อนจะนั่งลงเป็นสัญลักษณ์ว่าเธอจะไม่ขัดขึ้นอีก

“อย่าร้องนะ อยู่กับผมรับรองว่าจะไม่เป็นอันตราย”

เขابอกอย่างนั้น หญิงสาวก็พยักหน้าให้เป็นอันว่าเข้าใจกัน แว่ตาของเธอดูไม่ลึกลงเหมือนตอนเพิ่งตื่นมาเห็นหน้าเขา เพราะคงตั้งสติได้บ้างแล้ว แสงภาณูจึงยอมยกฝ่ามือออกจากใบหน้าของเธอให้ได้มองหน้าและจ้องตากันอย่างจริงจัง

“คุณ...ช่วยฉันไว้”

“จำผมได้ด้วยหรือ”

“หากไม่ได้คุณช่วยไว้ ฉันคงตายไปนานแล้ว”

หญิงสาวตอบพลางทอดถอนใจ ทำให้แสงภาณูมั่นใจแล้วว่าเธอจำเขาได้แม่นยำเช่นเดียวกัน และจำเหตุการณ์เมื่อตอนเย็นได้ดีทีเดียว

“แต่เมื่อตอนเย็นมันเกิดอะไรขึ้น”

“ถ้าเดาไม่ผิด คงเกี่ยวกับสงคราม เพราะเห็นมีเจ้าหน้าที่มาด้วย แล้วถ้าร้ายกว่านั้นอาจจะเป็นการไล่ล่าพวกใต้ดิน แต่ไม่รู้ว่าเป็นฝ่ายไหนจึงได้เอากันถึงตาย”

“แต่ฉันไม่ใช่พวกใต้ดินนะ!”

“อันนั้นรู้” เขาตอบสั้นๆ เหมือนจะบอกปิด “แล้วถ้าจะให้ดี อย่าพูดอะไรเกี่ยวกับผู้ชายคนนั้นกับใครอีก เพราะถ้ามีคนมาได้ยินเข้าอาจจะคิดว่าคุณเป็นพวกใต้ดินก็ได้”

บอกไปอย่างนั้นแล้วหญิงสาวก็พยักหน้ารับ ริมฝีปากเม้มแน่นทำให้เขามั่นใจว่าเธอจะไม่หลุดปากเรื่องนี้ออกมาอีกในยามที่มีสติ แต่หากเพื่อเพราะพิษไข้ข้ออย่างเมื่อครู่ก็ไม่อาจรับรองได้เลย

“แล้วอาการไข้เป็นอย่างไรบ้าง”

“ปวดหัว” หญิงสาวตอบเบาๆ ราวกับหมดแรงไป “ฉันไม่น่าเดินตากฝนเลย”

“ถ้าอย่างนั้นก็กินยาเสียแล้วก็นอนพัก”

“กินข้าวก่อนกินยาไม่ได้หรือ” เธอถามอย่างกล้าๆ กลัวๆ ที่จะขอ “กลัวยากัดกระเพาะ”

“ใช่ว่าผมจะใจดำ แต่หากลงไปเอาข้าวให้คุณกินตอนนี้คืนทั้งบ้านคงรู้ว่าผมพาคุณเข้ามาซ่อนไว้ในห้องนอน”

“ห้องนอนคุณ!”

หญิงสาวเหมือนเพิ่งรู้สึกตัวแล้วมองไปรอบๆ ห้องนอนของเขาอย่างตระหนก รู้แน่แล้วว่านั่งอยู่บนเตียงด้วยกันในห้องสี่เหลี่ยมกว้างพอประมาณ หน้าต่างทั้งสามบานประดับด้วยม่านกำมะหยี่สีเม็ดมะขามปิดสนิท ที่มุมห้องมีโต๊ะทำงานไม้มะฮอกกานีตั้งเด่น ด้านหลังติดผนังห้องเต็มไปด้วยชั้นวางหนังสือและข้าวของส่วนตัวของเขา

“ฉันอยู่ที่นี่ไม่ได้” หญิงสาวบอกทันที “คุณกรุณาไปส่งฉันที่สถานีรถไฟด้วยเถิด”

“จะไปได้อย่างไร คินนี่เขาจะทิ้งบอมบ์หรือเปล่านั้นไม่รู้ ไม่เท่ากับส่งคุณไปตายหรือ”

แสงภาณุปฏิเสธและทำให้หญิงสาวหน้าซีด คล้ายเธอจะขยับปากพูดอะไรสักอย่างแต่ก็พูดไม่ออก เปิดโอกาสให้เขาได้อธิบายต่อ

“ข้าร้ายคุณยังเป็นใช้ เกิดเป็นลมไปใครจะช่วยเหลือ และสำคัญที่สุดคือคุณเพิ่งเข้าไปอยู่ในเหตุการณ์จับกุมคนของเจ้าหน้าที่ หากนั่นเป็นพวกใต้ดินจริงแล้วเจ้าหน้าที่ได้ยินเสียงร้องของคุณ เกิดตามหากันจนรู้ว่าคุณเป็นใครอยู่ที่ไหน จะไม่เข้าใจว่าคุณเป็นพวกใต้ดินไปอีกคนหรือ”

“แล้ว...ฉันจะตายเหมือนผู้ชายคนนั้นไหม”

หญิงสาวหน้าเสีย ทำที่ร้อนใจเมื่อครูก็อ่อนลงเมื่อก้มมองชุดของตัวเองที่เปื้อนเลือดเกรอะกรัง ตัวลั่นเทาราวลูกนกตกน้ำ แต่เธอลงลาดมากพอที่จะคิดทัน

“แต่ฉันไม่ใช่พวกใต้ดินนะ!”

“ไปพูดอย่างนี้กับพวกทหารญี่ปุ่นให้ตายก็ไม่มีใครเชื่อคุณหรอก มีแต่จะเค้นเอาให้ได้ว่าคุณไปอยู่กับชายผู้นั้นได้อย่างไร”

“แต่...ฉันต้องอยู่ในห้องนอนของคุณจริงๆ หรือ”

“ผมสัญญาว่าจะไม่ล่วงเกินคุณแม่เพียงนิด” เขารู้ว่าหญิงสาวกลัวอะไร “แต่จะให้ใครรู้ไม่ได้หรือว่าคุณมาอยู่ที่นี้ เพราะผมค่อนข้างมั่นใจว่าหากมีใครรู้คงลือกันไปทั่ว และหากพวกเขาจับต้นชนปลายได้ว่าเราสองคนคือคนที่อุ้มกันมาจากป้อมพระสุเมรุเมื่อเย็น เรื่องอาจถึงหูเจ้าหน้าที่ แล้วเราจะแยกกันทั้งคู่”

ไต่ยืนอย่างนั้นเธอก็อ้าปากเหมือนจะแย้ง ดวงตาคู้งามกลอกล่อกล่อก แต่สุดท้ายก็แพ้พ่ายและจำนนต่อเหตุผลของเขา

“แล้วต้องอยู่ที่นี้ไปอีกนานแค่ไหน”

“อีกไม่นานเรื่องคงซาไปเอง” ชายหนุ่มพูดปลอบใจและพยายามเอาใจไปพร้อมกัน “ไว้ให้มันใจว่าจะไม่มีใครตามหาตัวคุณ ผมจะพาไปส่งที่ที่คุณอยากไป”

“แล้วคุณเห็นกระเป๋าดูเดินทางของฉันไหมคะ” คนที่เขาพาตัวมาซ่อนไว้ที่บ้านถอนหายใจอย่างหนักอก “ข้าวของและเงินทองอยู่ในกระเป๋าสีฟ้า ไหนจะไวโอลินอีก หายไปไหนยังไม่รู้เลย”

“ผมซ่อนสัมภาระของคุณไว้ที่ป้อม จะกลับไปเอาให้” เรื่องนี้แสงภาณุทำให้เธอสบายใจได้ “แต่ตอนนี้กินยาแก้ไข้เสียก่อน”

ว่าแล้วเจ้าของห้องนอนก็เดินไปที่โต๊ะหนังสือ หยิบยาในลิ้นชักออกมาพร้อมกับโหลลูกกวาดไว้ข้างขวดน้ำดื่ม เป็นของตอนที่เขาเก็บไว้กินแก้หวัดหากต้องนั่งทำงานตอนกลางคืนเพราะไม่อยากปลุกใครมาเตรียมมดื่อกให้ แต่ตอนนี้เขายกโหลลูกกวาดให้หญิงสาวที่นั่งจับไข้จนหน้าซีดอยู่บนเตียงพร้อมกระปุกยา

“ยามสงคราม ยารักษาโรคหายากราวกับทองคำ แต่คุณกลับมียาฝรั่งติดบ้านเป็นกระปุก”

แทนที่จะรับยาไปกิน คนไข้กลับถามอย่างบึ้งตึง เหมือนจะไม่พอใจเสียด้วยซ้ำ ถ้าเดาไม่ผิดเธอคงไม่ชอบพวกทหารญี่ปุ่นสักเท่าไร

“คุณทำการค้ากับญี่ปุ่นหรือถึงรายนัก”

“ผมทำการค้ากับคนที่มีกำลังซื้อ” คนที่มีอาชีพหลักเป็นพ่อค้าตอบกว้างๆ “จะแขก ไทย จีน ฝรั่งเศส ญี่ปุ่นหรือคนชาติไหนก็จะขายให้ทั้งนั้น แต่วิธีขายย่อมต่างกัน”

ได้ยินอย่างนั้นแล้วเธอก็ถอนหายใจยาวอย่างเหนื่อยหน่าย แต่สุดท้ายก็ทำให้ปลงและเลิกสนใจเขา แล้วหยิบคูกก็มากินสองสามชิ้น รอสักพักก็กินยาแล้วดื่มน้ำตามเข้าไป

“หากฉันนอนบนเตียงนี้ แล้วคุณจะนอนที่ไหน” เธอยังไม่วายถาม “แต่หัวเด็ดตีนขาดอย่างไร ฉันก็ไม่ยอมนอนร่วมเตียงกับคุณนะ”

“ผมจะไปนอนที่นั่น” แสงภาณุชี้ไปที่โต๊ะทำงานของตัวเอง “แต่หากจะให้แยกห้องคงทำไม่ได้ เพราะคนในบ้านจะรู้ว่าในห้องผมมีสิ่งผิดปกติ”

“แล้วคิดว่าจะไม่มีใครสงสัยเลยหรือ”

“จะบอกไปว่ากำลังทำงาน ห้ามไม่ให้เข้ามาทำความสะอาดหรืออยู่ยุ่มยามในห้องนี้แล้วกัน” เจ้าของห้องนอนหาทางออกให้ “อยู่ไปก่อน ให้เรื่องมันซา ค่อยว่ากัน”

“ขอบคุณค่ะ” หญิงสาวบอกสั้นๆ แต่ถอนหายใจออกมาด้วย จากนั้นก็วางถังกระปุกยา ขวดน้ำ และโหลคูกก็ลงบนพื้นข้างเตียง คลี่ผ้าห่มออก เหมือนจะเข้านอน

“จะนอนทั้งชุดเปียกชื้นซัวยังเปื้อนเลือดอย่างนี้หรือ!”

“ฉันไม่มีผ้าเปลี่ยน” คนจะนอนถอนหายใจแรง แต่ดูอ่อนใจเหลือเกิน “นอนมันทั้งอย่างนี้แหละค่ะ ไม่เป็นอะไรไปหรอก”

“ประเดี๋ยวก็เป็นนิวมอเนี่ยหรือ!”

“ชุดหมาดจนจะแห้งอยู่แล้ว หากจะปอดบวมก็คงเป็นไปแล้ว” ผู้หญิงคนนี้ดูตาใสแท้ๆ เขียว “ขอโทษที่ทำให้เตียงของคุณเปื้อน แต่ฉันก็จนใจ”

“ไปใช้ห้องน้ำตามสบายเถิด” เจ้าของห้องชี้ไปทางประตูบานเล็กในห้องอย่างยอมแพ้ “ส่วนเสื้อผ้า ถ้าไม่รังเกียจใช้ของผมผลัดก่อนก็ได้”

“ขอบคุณค่ะ แต่รอกระเป๋ากลับมาจากคุณดีกว่า”

“ไม่กลัวว่าผมจะกลับมามือเปล่าหรือ” แสงภาณุแก้มองเข้าไปให้เธอ
หน้ามู๋ “หากกลับไปไม่พบกระเป๋าเดินทางกับไวโอลินของคุณ ไม่ต้อง
สวมชุดเปื้อนเลือดนี้ไปตลอดหรืออย่างไร”

“ไม่ต้องสวมชุดเปื้อนเลือดนี้ไปจนตาย ฉันก็จะขอสวมเพียงชุดของ
ตัวเอง จะไม่สวมเสื้อผ้าของผู้ชายแปลกหน้าเป็นอันขาด แม้เขาจะเป็นคนที่
ช่วยชีวิตฉันไว้ถึงสองครั้งก็ตาม”

หญิงสาวตอบเสียงแข็งและแววตาช่างทะนงจนแสงภาณุไม่กล้าเข้า
เล่นอีก แต่น่าแปลกที่เขายังอารมณ์ดีและอมยิ้ม รู้สึกว่าจะหลงเสน่ห์ความ
ทะนงนี้เข้าเสียแล้ว

สุดท้ายชายหนุ่มก็ตัดใจลุกจากเตียงแล้วปล่อยให้คนป่วยนอนพักผ่อน
เธอคงรู้ตัวดีว่าหากออกจากที่ซ่อนในตอนนั้นก็ไม่ว่าจะพบกับอะไร
ภายนอก แม้จะหยิ่งทะนงแค่ไหนก็ยังรู้จักรักชีวิต รักษาตัวให้หายไข้ หลบ
ให้ปลอดภัยจากอันตรายทั้งปวง

แต่มีเหตุผลอะไรกัน ที่คนรู้จักรักตัวเองผู้นี้จึงไปนั่งตากฝนจนเป็น
ไข้ได้...

แสงภาณุได้กระเป๋ากลับมาครบ ทั้งของตัวเองและของสาวปริศนา
ที่พูดคุยกันคั่งเป็นแควแต่กลับไม่เคยได้ถามชื่อ มัวแต่เรียกเธอว่าแม่นางไม้
จนลืมไปว่าคงไม่มีนางไม้ที่ไหนมานั่งสีไวโอลินอยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา

เขายังเก็บเรื่องนี้อย่างเงียบเชียบ ออกจากห้องนอนได้ก็กำชับคนงาน
ว่าห้ามเข้าไปในนั้นเพราะทำงานแปลเอกสารอยู่กลัวกระดาดจะปลิวหาย
จากนั้นก็มาขึ้นรถที่จอดทิ้งไว้นอกบ้าน ขับย้อนกลับไปเอากระเป๋าที่
ป้อมพระสุเมรุ ว่าจะแอบมาขนของขึ้นบ้านตอนดึกเพื่อกันไม่ให้ใครเห็น
เพราะกลัวคนสงสัย กลับมาก็เห็นคนป่วยนอนหลับสนิทอยู่บนเตียงจึง
ไม่ปลุก ส่วนตัวเองลงไปกินข้าวพร้อมแม่ ทำทุกอย่างเป็นปกติราวกับ

ไม่ได้ซ่อนใครไว้

ชายหนุ่มกลับขึ้นมาในห้องนอนอีกครั้งตอนสามทุ่มแต่คนป่วยก็ยังไม่หลับอยู่ ไม่แน่ใจแล้วว่าควรจะไปปลุกเธอขึ้นมากินข้าวสวยเย็นๆ กับไข่ต้ม และกล้วยน้ำว้าที่ตัวเองแอบเข้าไปหยิบในครัวมาให้หรือไม่ ถ้าปลุกจะรบกวนการพักผ่อนของคนป่วยไหม

“ฉันจะอย่างไรดีนะ ลู่เสียน”

เขาหันไปปรึกษาเจ้าสี่ขาที่เข้ามาในห้องนอนพร้อมกัน มันเดินตามมาตั้งแต่ตอนที่เข้าไปเอาของกินในครัวแล้ว แต่แสงภาณุก็ปล่อยให้เจ้าลู่เสียนเดินตาม เพราะรู้ว่ามันไม่ปากโป้งไปบอกใครแน่เรื่องที่เจ้านายเอาผู้หญิงมาซ่อนไว้ในห้องนอน แต่ลู่เสียนก็เป็นทีปรึกษาให้เขาไม่ได้เช่นกัน

เจ้าแมวพันธุ์บริติช ซอร์ตแฮร์ ตัวเมียวัยไม่ถึงขวบปี ใบหูเล็ก หน้ากลม ลำตัวอวบอ้วนและขาสั้นตัวนี้ ขนฟูสีขาวปลอดไปทั้งตัว เขาได้รับเลี้ยงจากเพื่อนสมัยเรียนที่ไปเยี่ยมเยียนกันถึงบ้านเมื่อหลายเดือนก่อน และพบว่าแม่แมวของเพื่อนออกลูกมากถึงห้าตัวจึงเอามาอวด ชายหนุ่มก็นึกรักมันเพียงแค่ว่าเจ้าลู่เสียนซม้ายตามองเขา กลายเป็นตกหลุมรักเอาเสียง่ายๆ และล่วงเลยมาจนตอนนี้ความรู้สึกของเขาก็ยังไม่เปลี่ยนไป

เขาตั้งชื่อมันว่าลู่เสียน หมายถึงหยกบริสุทธิ์ เพราะขนสีขาวสะอาดของมัน ดูแลมาแต่อ่อนแต่ออกก็รู้นิสัยว่ามันหยิ่ง และตอนนี้เจ้าแมวหน้าเซ็ดก็กำลังمينหน้ามองออกไปนอกหน้าต่าง คล้ายจะอนที่เขาคอนคนอื่นมานอนบนเตียงทั้งที่ไม่ค่อยให้มันขึ้นไป หากเห็นว่ากระโดดขึ้นไปนั่งเลียขนบนนั้นเมื่อไรเป็นได้โดนปัดให้ตกเตียงเสียทุกที

เห็นแมวทำมินใส่แล้วชายหนุ่มก็หมั่นใส่ เพราะเจ้าเหมียววางท่าเยอหยิ่งราวนางพญา แต่ก็เคืองชุ่นไม่ลงสักที ดีไม่ดีที่เขาทิ้งรักทิ้งหลงเจ้าแมวตัวนี้ก็อาจจะเพราะความผยองของมันนั่นแหละ

“กำลังมา... จากศรีลังกา...”

เป็นอีกครั้งที่เพียงเสียงละเมอของหญิงสาวก็ทำให้แสงภาณุซาวบ

ไปทั้งตัว น้ำลายเหน็ดขึ้นมาเต็มลำคอจนกลืนไม่ลง แต่ยังพยายามปลอบตัวเองว่าคงไม่เป็นอะไร เพียงแค่นี้ก็คำนี้ หากไปเข้าหูคนอื่นจริง คงไม่มีใครฟังรู้เรื่อง

“ฐฐ...”

คำเดียวสั้นๆ จากปากคนละเมอทำให้ชายหนุ่มเห็งอตกอย่างไม้อาจควบคุมตัวเอง และไม่ว่าจะด้วยพิษไข้หรืออะไรเราจะปล่อยให้เธอละเมอออกมาอย่างนี้ไม่ได้อีกแล้ว

“คุณตื่น ตื่น” ชายหนุ่มเข้าไปนั่งข้างเธอบนเตียง พยายามปลุกเพื่อว่าหากตื่นแล้วเธอจะได้สติ เลิกละเมอถึงเรื่องที่เป็นอันตรายเสียที แต่เขาปลุกเท่าไรคนตัวร้อนรุ่มๆ เพราะพิษไข้ก็ยังไมยอมลืมตา

“คุณ ได้ยินผมไหม ตื่น”

“อืม...”

คนเป็นไข้ตรงออกมาเบาๆ แต่เหมือนจะรู้สึกตัวแล้วว่าถูกเรียก ทว่าเธอดูสะลึมสะลือ จะว่าได้สติเลยก็ไม่ใช่ เพียงคล้ายละเมอไปก็เท่านั้น

“กินยาอีกไหม” แสงภาณุถามทั้งที่ไม่รู้ว่าคนป่วยจะตอบได้หรือเปล่า และเขาก็ไม่ได้คำตอบใดๆ จากคนหลับ แต่ยังคงคิดว่าเธอควรจะกินยาแก้ไข้ อีกสักเม็ดเพราะล่วงเวลาจากยาเม็ดแรกมาหลายชั่วโมงแล้ว จึงผลจากเตียงไปหยิบยามาให้ ประคองร่างน้อยให้ลุกขึ้นแล้วป้อนยาใส่ปากทั้งที่เธอยังหลับตา

“คุณ!” ป้อนยาแล้วแสงภาณุถึงกับเฟลอร้องเมื่อคนป่วยทิ้งร่างปากเปียกแล้วซบลงบนไหล่ของเขาเสียดื้อๆ เปลือกตาบางยังปิดสนิทให้เขาเห็นเพียงขนตางอนยาวเป็นแพ แต่ริมฝีปากหยักสวยสีชมพูระเรื่อของเธอ ยังเอื้อนเอ่ยอยู่เหมือนเดิม

“อุ่มจิง...”

คำสั้นๆ ออกจากปากของเธอไม่ได้ทำให้แสงภาณุหวั่นเกรงอย่างทุกครั้ง แต่มันถูกแทนที่ด้วยอาการหัวใจไหวสั่นเมื่อร่างแน่นน้อยของหญิง

สาวโอบรัดเข้าหาไออุ่นจากตัวเขา ชายหนุ่มทำอะไรไม่ถูกเลยนอกจากนั่งตัวแข็งที่ออยู่บนเตียง กลายเป็นที่แอบอิงของคนจับไข้ แม่ไม่ได้ตั้งใจให้ร่างกายลัมผัสแนบชิดกันมากเพียงนี้ แต่เขาก็ไม่อยากผละออก อยากเป็นที่พึ่งพิงของคนป่วย อยู่ด้วยกันอย่างนี้ไปให้นานๆ

แสงภาณุไม่รู้จะทำอย่างนี้สมควรหรือไม่ แต่หัวใจกลับสั่งว่าไม่ให้ขยับตัว ชายหนุ่มก้มมองร่างน้อยที่ซบศีรษะลงบนไหล่แล้วค่อยๆ ไหลลงมาหลับอยู่บนแผงอกในขณะที่หัวใจของเขาเต้นแรงระรัว เหมือนได้สิ่งที่ขาดหายไปจากในอกกลับคืนมาพองอยู่เต็มทรวง

ราวกับว่าเธอเข้ามาเติมให้เต็ม...

หัวใจของเขารู้สึกอย่างนั้น แต่สมองยังค้านไว้เพราะรู้ว่าไม่ควรถลาลงไปสุดใจ แต่แม่เหตุผลและความรู้สึกจะค้านกันอยู่มากเพียงใด อ้อมกอดของชายหนุ่มก็ไม่ฟังอะไรอีกแล้ว แสงภาณุสอดแขนเข้าประคองเอวบางพลางเอนร่างของตัวเองพียงไปกับหัวเตียง แล้วขยับผืนผ้าห่มมาคลุมกายให้คนเป็นไข้ คืบนี้จะขอใช้ตัวเองเป็นไออุ่นให้หญิงสาว โอบร่างน้อยไว้ในอ้อมแขนจนกว่าอาการของเธอจะทุเลาลง

คืนนี้ทั้งคืนเขายังเฝ้าไข้และข่มตาให้หลับไม่ลง คำถามมากมายย้งวนเวียนอยู่ในสมอง ห่วงว่าคนเป็นไข้จะดีขึ้นหรือไม่ นึกอยากรู้ว่าเธอเป็นใคร มาจากไหน และคำถามที่อยากรู้ที่สุดคือ เพราะอะไรเธอจึงทำให้หัวใจของเขาชุ่มฉ่ำและพองโตได้ถึงเพียงนี้

หรือจะเป็นคนหนึ่งที่เทพเทวาอุ้มสมมาให้ เป็นเนื้อคู่ที่ฟ้าประทานมาดั่งที่ตั้งจิตอธิษฐานไว้ไหม

แต่เขาจะรักเธอได้หรือเปล่า...

๓

ผ้าหมาดน้ำเย็นที่ซับเบาๆ ลงข้างแก้มทำให้หญิงสาวรู้สึกตัว แต่ไม่แน่ใจว่ายังฝันอยู่หรือเปล่า เพราะเมื่อคืนเธอฝันหลายเรื่องเหลือเกิน โดยเฉพาะฝันถึงผู้ชายที่กระซิบข้างหูก่อนที่จะลมหายใจของเขาจะปลิดปลิว

แต่นั้นไม่ใช่ความฝัน มันเป็นความจริงที่ฝังตรึงอยู่ในความทรงจำของเธอทั้งยามหลับและยามตื่นต่างหาก!

คนตายจมกองเลือดพร่ำพูดอยู่ข้างหู ทุกคำนั้นหญิงสาวจำได้หมด แต่เธอลืมทำอะไรไม่ถูก ได้แต่นั่งตัวแข็งเกร็งกระทั่งมีผู้ชายอีกคนมาลากออกจากตรงนั้น ก่อนที่จะมีพวกคนถือปืนทำหน้าที่ถ่มทิ้งราวמצจुरาชาไล้ล่าตามคนที่ตายมา หากครวณนั้นไม่ได้ที่ซ่อนหลบภัยก็ไม่อาจรู้เลยว่า จะจบชีวิตลงหรือไม่

‘อย่าพูดอะไรแม้แต่คำเดียว ไม่เช่นนั้นได้ตายเหมือนผู้ชายคนนั้นแน่’ หญิงสาวจำคำนี้ขึ้นใจและปิดปากแน่น ลังตัวเองไว้แล้วว่า จะไม่ปริปากเรื่องนี้กับใครอีกแม้แต่คำเดียว แม้แต่กับคนที่สั่ง หากเขาไม่ถามเธอก็ไม่พูดเพราะเกรงว่าจะมีภัยมาถึงตัว เพราะหากไม่มีอันตรายใดๆ รออยู่

ชายผู้นั้นคงไม่ตายและตัวเธอก็ไม่ต้องมาหลบซ่อนอยู่อย่างนี้

“ลู่อีเรียน อย่าไปกวานคนป่วยสิ”

น้ำเสียงหนึ่งสุขุมนั้นช่างคุ้นหูและดังขึ้นพร้อมกับการหยุดเซ็ดตัวให้เธอจำได้ว่าเป็นคนที่ช่วยไว้ไม่ผิดแน่ แต่ชนหนุ่มๆ ที่ถูกลอยชูข้างแกมนี้คืออะไรแล้วลู่อีเรียนเป็นใคร เธอคงไม่รู้คำตอบหากยังนอนไม่ยอมลืมตาอยู่อย่างนี้

ลู่อีเรียนเป็นแมว...น่ารัก

นั่นคือสิ่งที่เธอรู้สึกเมื่อจ้องดวงตาสีฟ้าสดใสของเจ้าแมวอ้วนขนฟูสีขาวปลอดที่ถูกลอยชูข้างแกม รู้แล้วว่าใครมากวนจนถูกบ่น และเมื่อค่อยๆ ปรับม่านตามองรอบตัวก็พบแสงแดดสว่างจ้าส่องมาจากหน้าต่าง สาดใส่เพดานห้องสีเหลืองอำพัน บอกให้รู้ว่าตอนนี้คงสายมากแล้ว

ส่วนตัวเธอนอนอยู่บนเตียงไม้มะค่าสีเส้าหลังใหญ่ขัดมันอย่างดี ล้อมรอบด้วยผ้ามุ้งประดับลูกไม้ลวดลายประณีตสีขาวนวลตาเช่นเดียวกับผ้าห่มผ้าปู หอมกลิ่นแดดและน้ำอบน้ำปรุงจนกลบมิดกลิ่นเลือดที่ติดเสื้อผ้าของเธอ และข้างเตียงมีคนลากเก้าอี้มานั่งเฝ้าอย่างใกล้ชิด

เธอจำเขาได้ดี คนที่ช่วยให้รอดพ้นจากความตาย...

เขาคงอายุราวยี่สิบกว่า เป็นชายรูปร่างสูงโปร่งสมส่วน ผิวขาวอมเหลือง ผมดำสนิทและตัดผมทรงสั้นอย่างที่นิยมกัน ดวงหน้ารูปไข่เกลี้ยงเกลาแต่ที่โดดเด่นคือดวงตาสีเขียวที่อยู่ที่ใต้คิ้วเรียวคมเข้มคู่นั้น หากยิ้มเมื่อไรดวงตาคงหยีหายไปจากใบหน้า

หญิงสาวมองเขาราวถูกสะกด จับจ้องจุมูกโต่งเป็นสันปลายมนสวยเหนือริมฝีปากบางๆ แดงระเรื่ออย่างคนสุขภาพดี แต่ดูอย่างไรก็ไม่เหมือนคนไทยแท้ๆ น่าจะมีเชื้อจีนปนมา หรืออาจจะเป็นคนจีนแท้ๆ ที่มาอยู่ในแผ่นดินสยามเลยก็ได้

“เป็นอย่างไรบ้าง” คนที่ช่วยเธอไว้ถามอย่างนุ่มนวล “อาการไข้ดีขึ้นบ้างหรือยัง”

“ไม่ปวดหัวแล้ว”

“หายใจแล้วรู้สึกเหนื่อยหรือเจ็บหน้าอกหรือไม่”

“ไม่ค่ะ”

คนเพิ่งตื่นตอประหว่างยันตัวลุก เพราะไม่อยากมานอนเบบีให้คนแปลกหน้าเห็นแม้เขาจะช่วยชีวิตไว้ก็ตาม แต่พอลุกขึ้นพิงหัวเตียงได้ เจ้าลู่อื่นนั้นก็ไต่ขึ้นมาหนึ่งบนตัก เอาหัวถูกโถงจนเธอยอมเกาคางให้มันจึงหยุดดูแต่หลับตาพริ้มแทน

“สอพลอจริงนะเจ้า” ชายหนุ่มต่อว่าแมว แต่ยิ้มออกมาด้วย “เมื่อคืนมันมานอนเฝ้าคุณด้วยนะ”

“หือ? ไม่เคยพบกันมาก่อน เหตุใดเจ้าแมวตัวนี้จึงมานอนเฝ้าฉัน”

“เอ่อ...มันคงอู่น”

เขาตอบไม่เต็มเสียงหนักและไม่สบตา เหมือนมีเรื่องปิดบังแต่ไม่พูด แต่เธอก็ไม่คิดจะคาดคั้นกับแค่เรื่องแมวตัวเดียว

“กินข้าวเสียก่อน จะได้กินยาอีก”

ว่าแล้วเขาก็เดินกลับไปโต๊ะ บนนั้นหญิงสาวเห็นว่ามีของหลายอย่างวางอย่างเป็นระเบียบ ทั้งหนังสือ เอกสาร โถคุกกี้ ขวดน้ำดื่ม กระจุกยา และถ้วยอาหาร ส่วนข้างๆ มีกระเป๋าเดินทางของเธอ รวมทั้งผ้าปูเตียงชุดใหม่อีกด้วย

“ผมให้คุณทำข้าวต้มปลา คุณกินได้ไหม”

“คนทำเขาไม่ถามหรือว่าเอาไปให้ใครกิน”

“บอกว่าผมกินเอง แต่คงทำบ่อยๆ ไม่ได้หรอกนะ เพราะปกติผมไม่กินข้าวในห้องนอน คนจะสงสัยเอา” เขาเล่ายิ้มๆ และมองเธออย่างหวังดี “คุณลุกไหวไหม ถ้าไหวก็ลุกไปกินที่โต๊ะ ผมจะเปลี่ยนผ้าปูที่นอนให้”

“ขอบคุณค่ะ”

คนที่นอนทั้งชุดเปื้อนเลือดจนผ้าห่มผ้าปูเปื้อนตามลุกอย่างไม่อินังขังขอบ เธอมีแรงพอจะเดินไม่กี่เมตรเพื่อไปนั่งกินข้าวที่โต๊ะเขียนหนังสือ อดคิดไม่ได้ว่าชายผู้นี้คงมีฐานะร่ำรวยไม่น้อย และดูเหมือนจะมีอำนาจสิทธิ์

ขาดในการสั่งการต่างๆ ในบ้านมากทีเดียว บางทีเขาอาจจะเป็นเจ้าของบ้าน
“สวมกำไลข้อเท้าด้วยหรือ”

เดินยังไม่ถึงโต๊ะ เจ้าของห้องนอนนี้ก็หักเสีจนวนคิ้วขมวด ทำให้เธอ
ต้องก้มลงมองกำไลหัวบัวทองคำประดับมรกตและทับทิมเม็ดเล็กๆ ที่สวม
ติดข้อเท้าของตัวเอง จะว่าแปลกก็แปลก จะว่าไม่แปลกก็ไม่ สมัยก่อนก็
นิยมสวมกัน แต่ที่ว่าแปลกคงเพราะตอนนี้ไม่ค่อยสวมกันแล้ว

“แปลกดีนะ” เขายังทำให้เธอมองอย่างสนทน่ “แล้วนี่ปกติดูอยู่บน
สวมกระโปรงหรือนุ่งซิ่นนุ่งโจง”

“สวมกระโปรงคะ ก็ตอนนี้ทางรัฐประกาศให้สตรีสวมกระโปรงและ
ไว้ผมยาวกันหมดไม่ใช่หรือ ใครจะขัดได้” หญิงสาวลากเสียงตอบเพราะ
ถูกถามซอกแซกเรื่องส่วนตัว “และฉันคิดว่าฉันไม่ใช่ตัวประหลาดด้วย”

“ไม่ได้ว่าเป็นตัวประหลาดเสียหน่อย”

เขาไม่ว่าแต่คิดแน่ หญิงสาวคิดว่ารู้ทันแต่ไม่มีแก๊ใจจะต่อปากต่อคำ
ด้วย และไม่ถือมาเป็นอารมณ์อีกต่อไปเพราะไม่อยากจะขัดแย้งกับผู้มีพระคุณ
เพราะหากไม่มีเขา ป่านนี้เธออาจจะนอนป่วยไข้อยู่ข้างถนน หรือตายอย่าง
ไร้ชื่อเหมือนผู้ชายที่กลายเป็นศพมาทับเธออยู่ที่ป้อมพระสุเมรุนั้นแล้วก็ได้

“คุยกันตั้งนาน ยังไม่รู้เลยว่าคุณชื่ออะไร”

พอมานั่งที่โต๊ะตั้งท่าว่าจะกินข้าวต้มแล้วได้ยินคำถาม หญิงสาวก็หยุด
ชะงัก นึกอยู่ครู่หนึ่งว่าควรบอกชื่อแก่ชายผู้นี้หรือไม่ แต่ทบทวนดูจากที่
ช่วยเหลือกันมาเธอก็รู้สึกว่าเขาไว้ใจได้ หากบอกเพียงชื่อคงไม่เป็นไร

“เกล้ามาลา”

พูดเพียงเท่านั้นแล้วหญิงสาวก็เงยไป ลังเลว่าจะบอกเรื่องส่วนตัว
ต่อไปดีหรือไม่ มองหน้าเขาแล้วก็ถามตัวเองว่าจะเชื่อใจคนแปลกหน้าที่
อุ้มเธอมาซ่อนไว้ในห้องนอนได้มากน้อยแค่ไหน แต่หากได้รู้จักเขาบ้าง
ก็คงดี

“แล้วคุณล่ะ ชื่ออะไร”

“แสงภาณุ”

“ชื่อยาวเหมือนเจ้า”

“นามสกุลก็ยาวนานะ”

“เหตุใดจึงยาว มีอะไรพิเศษหรือ”

“ไม่รู้ อากงเป็นคนตั้ง ถ้าอยาการู้จริงคงต้องจูดรูปถามกันแล้วกระมัง”

ชายหนุ่มตอบยิ้มๆ แต่เหมือนตั้งใจวางนัยให้อารมณ์ของเธอซุ่น แต่ก็ไม่ได้มากไปกว่าการแหย่เล่น

“ตอนพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๖ โปรดเกล้าฯ ให้มีนามสกุล ก็ตั้งเสียยาว...เมื่อก่อนแซ่ฉาง”

“ลูกเจ๊ก!”

“ผิดมากหรือ”

น้ำเสียงของเขาเปลี่ยนไปทันทีและไม่มีสีหน้าใดๆ ให้เดาอารมณ์ ทำให้เกล้ามาลาหน้าชาไปไม่น้อย รู้สึกเหมือนตัวเองพูดคำหยาบจนไม่อาจรับฟังได้ แต่เธอไม่ได้ตั้งใจจะสื่อความหมายดูถูกใดๆ เลย

‘ลูกเจ๊ก’ คำนี้ แรกทีเดียวเกล้ามาลาก็ถึงชาวจีนโพ้นทะเลที่หอบเลื้อยหนีหมอนใบหินความแร้นแค้นในแผ่นดินใหญ่มาพึ่งพระบรมโพธิสมภารในแดนสยาม มาทำงานหนักตรากตรำ แบกหามรับจ้างทุกอย่าง ไม่ว่าจะงานอะไรก็ทำทั้งสิ้น ทว่าคำนี้จะสื่อความหมายว่าอย่างไรอีกหรือไม่ เธอไม่รู้

แต่ไม่ว่าแสงภาณุจะเป็นเช่นไรก็ไม่ใช่เหตุผลที่เธอจะตั้งแง่รังเกียจเขาที่สำคัญตอนนี้เธอต้องมาอาศัยลูกเจ๊กอยู่ไม่ใช่หรือ ขอข้าวปลาอาหารและยาประทังชีพ อาศัยบ้านของเขาคุ่มหัวนอนและหลบหนี ซ้ำยังช่วยดูแลจนสร้างใช้ ไม่ว่าเขาจะเป็นใคร สำหรับเกล้ามาลาแล้ว เขาเป็นผู้มีพระคุณ

“ฉันขอโทษค่ะ” หญิงสาวบอกเสียงอ่อนแต่เต็มไปด้วยความสำนึกผิดในแวตาที่มองไป “ไม่ได้ตั้งใจจะดูถูก เพียงแต่ไม่รู้จะใช้คำใดเรียกคุณ... ฉันเคยได้ยินแต่คนอื่นเรียกมาอย่างนี้”

“จึงเรียกตาม โดยไม่รู้ว่ามีนัยความหมายอย่างไรกันแน่” แสงภาณุ

ตอบด้วยน้ำเสียงเหมือนเหน้อยหน่ายกับคำนี้เต็มที แต่เพียงไม่นานเขาก็สูญ
หายใจเข้าไปลึกจนเต็มปอด แล้วผ่อนมันออกมา ยิ้มบางๆ ให้เธออีกที

“ช่างเถิด” เขาบอกอย่างขอไปที “จะเรียกผมว่าแสงเฉยๆ ก็ได้ ใคร
เขาก็เรียกกัน”

“คุณแสง” เกล้ามาลาเรียกเขาพร้อมรอยยิ้มน้อยๆ หวังจะเอาใจ
เพราะเมื่อครู่เกือบจะมีเรื่องเข้าใจผิดกัน หวังว่าเขาจะไม่โกรธหรือเก็บไป
เป็นอารมณ์ เธอไม่อยากให้ผู้มีพระคุณของตัวเองต้องชุนเคืองเลย

และเขาคงมีน้ำใจมากพอที่จะไม่โกรธ ชายหนุ่มเลื่อนด้วยกระเบื้อง
เคลือบเนื้อดีที่บรรจุน้ำดื่มปลากลิ่นหอมกรุ่นมาให้ แต่งหน้าด้วยซิงชอย
พร้อมใบหอม คงหวังให้เป็นกินแก้ไข้หวัด จากนั้นก็ส่งกระปุกยาตามมา
ส่วนตัวเขาหยิบผ้าปูเตียงผืนใหม่สีขาวสะอาดเดินสวนไปที่เตียง

หญิงสาวก้มหน้ากินข้าวต้มอยู่สักพักก็เงยขึ้นมองคนที่อยู่ในห้องนอน
ด้วยกัน นี่เป็นครั้งแรกที่เธอต้องมาอยู่ตามลำพังกับผู้ชายข้ามวันข้ามคืน
นึกแล้วก็หนักใจ แต่หากออกไปก็ไม่ว่าจะต้องไปพบอะไรนอกห้องนอนนี้
แล้วหากตายอย่างคนที่ป้อนนั้น การอยู่ในห้องนี้คงจะดีเสียกว่า...พอมองเขา
อยู่ครู่เดียวเธอก็ขมวดคิ้วเพราะเห็นท่าที่เก๋ๆ กังๆ ของคนพยายามจะปูเตียง
ดูก็รู้ไม่ว่าไม่เคยทำ เพียงแค่จะจับชายผ้าหามุมยังทำไม่ถูก แล้วจะปูได้
จริงๆ หรือ

“คุณปูเตียงไม่เป็นแล้วเหตุใดไม่บอก” เกล้ามาลาวางข้อข้าวต้มแล้ว
เดินเข้าไปหาเขาที่เตียง “มาค่ะ ฉันช่วย”

“นั่งพักเถิด คุณยังป่วยอยู่”

“ฉันทำไหวค่ะ” เกล้ามาลาบอกสั้นๆ เพราะรู้ดีว่าเขาจะปูเตียงให้
เธอนอน จะไม่ช่วยเอาเสียเลยก็แล้งน้ำใจเกินไป จึงฉวยเอาผ้าปูเตียงไปจาก
มือเขา ไล่ขมวดปมครบสี่มุมและสุดท้ายคนตัวใหญ่ก็ต้องช่วยปูอยู่ดีเพราะ
เธอไม่เคยปูเตียงใหญ่ขนาดนี้มาก่อน อาศัยแขนขายาวของแสงภาณุช่วยก็
เสร็จเร็วดี

“เมื่อก่อนเคยมีแต่คนบู้ให้ นี่เพิ่งเคยทำ ถ้าทำคนเดียวคงเอาเรื่องอยู่เหมือนกัน” แสงภาณบอกรยิ้มๆ ทำให้หญิงสาวมองเขาอย่างประหลาดใจแต่ก็ยิ้มตาม “แต่คุณบู้เที่ยงแ่งดีนะ”

“เอาเหรียญมาโยนดูค่ะ ถ้ามันเต็งก็กลับขึ้นมาเป็นใช้ได้”

หญิงสาวบอกลหลังดึงผ้าเข้ามาสุดท้ายจนเรียบตึง แต่ไม่ทันจะได้โยนเหรียญ เจ้าแมวลู่เสียนก็กระโดดตั้งขึ้นมานั่งเลียขนจนเจ้าของมันรีบอุ้มออกไป

“ไม่ต้องเสนอหน้าเลยเจ้าตัวสปรก วันๆ ไปคลุกอะไรมาบ้างก็ไม่รู้ จะมานอนบนเตียงได้อย่างไร”

แสงภาณอุ้มแมวขึ้นมาจ้องหน้า เอ็ดเหมือนจะเอาเรื่องแต่แวตาทেমไปด้วยความรักใคร่เอ็นดู และทำให้หญิงสาวรู้สึกว่าเขาเจ้าระเบียบอยู่ไม่น้อย แต่พอพูดถึงความสปรกเธอก็ก้มมองตัวเอง...แล้วคนที่นอนคลุกซุดเปื้อนเลือดก็เริ่มหน้าเสียว เพราะถึงเลือดจะแห้งไปแล้วแต่มันก็เป็นเลือดคนอื่น ไม่ใช่เลือดของเธอ

“ขอฉันอาบน้ำหน่อยนะคะ”

เกล้ามาลาขออนุญาตก่อน เจ้าของห้องนอนเล็กเอ็ดแมวแต่มาจ้องหน้าเธอแทน มองเหมือนไม่พอใจเท่าไรจนหญิงสาวใจเสียว รู้สึกเหมือนทำอะไรผิดมาก็ไม่ปาน

“หายไขแล้วหรือจึงจะอาบน้ำ”

“ดีขึ้นมากแล้วค่ะ” พอรู้ว่าเขามองเพราะเป็นห่วง เกล้ามาลาก็เสีงอ่อนลง “และไม่อยากสวมชุดเปื้อนเลือดอีกแล้วด้วย”

“ถ้าอย่างนั้นก็ตามสบาย”

เกล้ามาลาใจชื้นขึ้นเมื่อเห็นรอยยิ้มของคนตาชั้นเดียวที่ยังมองเธออย่างหวังดี เวลาเขายิ้มดูอ่อนหวานและอบอุ่นกว่าตอนที่ทำหน้านิ่งๆ เป็นกบอง และดูดีกว่าคนดูดันที่สั่งเธอเฉียบขาดตอนที่ต้องซ่อนตัวอยู่ที่ป้อมพระสุเมรุเป็นไหนๆ

“แล้วฉันจะต้องอยู่ที่นี้อีกนานแค่ไหนคะ”

พอเห็นเขาใจดี เกลั้มาลาก็กล้าถาม แต่เพียงเธอออกปาก คนที่ยิ้มๆ อยู่กลับหุบยิ้มแล้วส่ายหน้าให้มองแทนจนหญิงสาวเริ่มใจไม่ดี

“ยังให้ไปไม่ได้หรอก อย่างน้อยก็จนกว่าจะหายป่วย”

“ฉันดีขึ้นมากแล้ว”

“ก็ยิ่งเห็นนอนละเมอร้องให้อยู่ทั้งคืน ละเมอเรื่องน่ากลัวเสียด้วย” แสงภาณุส่ายหน้าอย่างเหนื่อยใจ “และหากเมื่อวานเป็นการจับตัวพวกใต้ดินจริง ผมว่าให้ข่าวมันเข้าไปเสียก่อนจะดีกว่า”

เหตุผลนั้นสะกดความคิดของเกลั้มาลาได้ชะงัด ไม่มีอะไรนึกแย้งกับเขาเลยสักนิดเพราะความตายนั้นย่ำให้เธอรู้ว่าข้างนอกน่ากลัวมากเพียงใด แต่ก็อย่างว่า เขาพูดเองว่าเป็นพ่อค้าทำการค้ากับหลายชาติ คงมีข่าวมากพอจะวิเคราะห์เหตุการณ์ให้ตัวเองเอาตัวรอดได้ และเธอเชื่อเขาก็คงดีที่สุดในแล้ว

“แล้วเมื่อวานกำลังจะไปไหนหรือ”

“ว่าจะจับรถไฟกลับโรงเรียนค่ะ” พอรู้ตัวว่ายังไม่อาจไปไหนได้ เกลั้มาลาก็ตอบอย่างหดหู่ “แต่ไม่ได้สวมหมวกออกจากบ้าน เขาจึงไม่ให้ขึ้นรถราง แค่วันยังต้องคอยหลบตำรวจเลย”

“เป็นพวกหลวงโกวิท^๑หรือจึงไม่สวมหมวก ไปประชุมสภาฯ ยังถูกดิงว่าชาวโลก”

“ไม่ใช่เสียหน่อยค่ะ” เกลั้มาลานิน้วน้าตอบ “ฉันเกลียดออก พวกคณะราษฎร”

“อย่าเหมาเกลียดเลย คนที่เขาหวังดีต่อประเทศชาติอย่างแท้จริง ประสงค์จะทำแต่ความดีก็มี”

^๑ พันตรี ควง อภัยวงศ์ อดีตนายกรัฐมนตรีไทย ๔ สมัย ผู้ก่อตั้งและหัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์คนแรก

แสงภาณุตอบเปรยๆ แต่เหมือนดับไฟโกรธเกลียดในใจของเธอได้อย่างประหลาด และเขายังมีรอยยิ้มในการเปลี่ยนเรื่องหนีจากภาวะเสี่ยงจะมีปากเสียงให้เธอคล้อยตามได้เสียด้วย

“แล้วคุณจะไปสถานีไหน ถึงได้มานั่งเล่นไวโอลินอยู่ที่ป้อมพระสุเมรุได้”

“ไม่รู้...” มาครวนี้เธอโกหกไม่เต็มเสียง บอกอย่างขอไปที เพราะไม่อยากเล่าเรื่องส่วนตัวให้คนอื่นฟังมากเกินไป แต่ยังอดระบายไม่ได้อยู่ที่ “พอผิดหวังก็เดินมาจนเหนื่อย ฝนตกยังไม่มีแก๊วใจจะหลบ สูดท้ายก็ไปนั่งอยู่ที่ป้อมนั้น พอรู้สึกเหมือนตัวเองจะตายกลับนึกถึงคุณขึ้นมา จึงเล่นเพลงนั้น”

“ถ้าคุณเป็นอะไรไป ผมคงรู้สึกล้มเหลวนะที่ช่วยคุณไม่สำเร็จ”

“ขอบคุณนะค่ะ” เกล้ามาลาอย่าคำนี้อีกหนและมองเขาอย่างอบอุ่นใจ “ฉันสัญญาว่าต่อไปจะรักษาเนื้อรักษาตัวให้ดี ไม่ทำให้คุณต้องรู้สึกว่าล้มเหลวเป็นอันขาด”

“แล้วจะไปทำอะไรที่โรงเรียน” แสงภาณุถามต่อ ในแวตาคมเต็มไปด้วยความคิดบางอย่างที่เธออ่านไม่ออก “ยังเรียนไม่จบหรือ”

“เรียนจบมาเป็นปีแล้วค่ะ” หญิงสาวตอบตามตรง “แต่ว่าจะกลับไปทำงานทำระหว่งรอเรียนต่อคอลเลจ หรือหากสิ้นใจไม่ตอกจริง ๆ ก็คงบวชชื่อนั้น”

“อ้อ! โรงเรียนแมชี” แสงภาณุเลิกคิ้วว่า “แต่ถ้าใจยังไม่สงบ ละกิเลสไม่ได้ ก็อย่าบวชเลย”

“คุณรู้ได้อย่างไร!”

“ก็ฟังคุณพูดเข้า อยากเรียนต่อ อยากหางานทำก่อน หากหาไม่ได้จึงจะบวช ให้บวชเป็นทางเลือกสุดท้าย แปลว่าไม่ต้องการจะบวชจริงๆ แต่บวชเพื่อหนีความเดือดร้อนไร้ที่อยู่ทีกินเท่านั้น ทั้งที่ใจยังละทางโลกไม่ได้...อย่าบวชเลย”

เขาย้ำถึงสองครั้งว่าไม่อยากให้เธอบวชชื่อนั้น แต่เหตุผลนั้นก็ทำให้

ทุกความคิดของเกล้ามาลาหยุดชะงัก ยอมรับแล้วว่าที่นี้ก็จะบวชนั้นเพื่อหนีทุกข์ แต่ละกิเลสไม่ได้อย่างที่ชายหนุ่มว่าจริงๆ ทว่าหากเธอไม่กลับไปที่นี่แล้วจะแบกหน้าอยู่ในพระนครต่อไปเพื่ออะไร เพราะเท่าที่อยู่มาแรมปีเธอก็อยู่อย่างหลบซ่อน ไม่กล้าออกมาเผชิญหน้าใครด้วยซ้ำ...

เกล้ามาลาไม่รู้ว่าตัวเองทำได้อย่างไรกับการนั่งๆ นอนๆ อยู่ในห้องสี่เหลี่ยมนี้โดยมีเพียงแมวและหนังสือเป็นเพื่อน หรือที่อดทนอยู่ได้นี้เพราะเกรงว่าหากออกไปจะต้องพบกับเรื่องสยองขวัญอย่างวันนั้นอีก

คิดถึงก็ครั้งก็ยังคงกลัว ทุกอย่างยังจำขึ้นใจ แต่ไม่คิดจะปริปากพูดกับใครเลย...

หญิงสาวพยายามข่มใจให้เลิกคิดถึงเรื่องนั้นเสีย ทำใจรอให้วันคืนมันผ่านไปเร็วๆ เพื่อแสวงหาจะมองว่าเป็นยามเหมาะสมที่เธอจะออกจากที่ซ่อนได้ แต่ไม่รู้ว่าถึงจะให้ออกไปจริงจะกลับไปโรงเรียนอย่างที่ตั้งใจไว้ได้หรือเปล่า ไม่รู้ว่าทางรถไฟสายใต้จะถูกทิ้งระเบิดในวันไหน แต่หากจะให้อยู่ในกรุงเทพฯ เกล้ามาลาก็ไม่อยากจะอยู่อีกแล้ว มันน่าอับอายเกินกว่าจะทนได้ไหวอีกต่อไป

คิดเรื่องนี้เท่าไรหญิงสาวก็ยังถอนหายใจมากเท่านั้น แต่เพราะรู้ว่าคิดไปก็ป่วยการจึงพยายามมองข้ามไปแล้วเหลือบไปมองนาฬิกาแทน อยากรู้ว่าเมื่อไรเจ้าของห้องจะเอาข้าวมาให้ ไกลจะค่ำแล้วเธอก็เริ่มหิวขึ้นมาอีกรอบ

นับแต่มาอยู่ในห้องนอนของเธอ เกล้ามาลาที่ไม่ได้ทำอะไรนัก ชีวิตใช้ไปกับการรอเสียส่วนมาก ตื่นเข้ามาเธอก็รอแสงภาดูหน้ามือเข้าเข้ามาให้ของดีบ้างไม่ดีบ้างแต่ก็เห็นว่าเขาทำสุดความสามารถแล้ว จากนั้นเขาก็ทิ้งเธอไว้กับเจ้าลูเสียนแล้วออกไปทำงาน ถ้าวันไหนไม่ได้กลับบ้านตอนกลางวันจะมีเสียบงเตรียมไว้ให้กิน แล้วจะกลับอีกครั้งตอนใกล้ทุ่มพร้อมอาหารเย็นของเธอ

แต่ถึงเขาจะดูแลอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง เกล้ามาลาที่ยังรู้สึกเหมือน

ตัวเองถูกกักบริเวณอยู่ดี เพราะเธอก้าวออกไปไหนไม่ได้ ไม่อาจเปิดวิทยุ ฟังข่าวเหตุการณ์บ้านเมือง เครื่องเล่นแผ่นเสียงกับแผ่นเพลงฝรั่งที่วางอยู่ตรงหน้าก็เปิดไม่ได้ หรือแม้กระทั่งจะทำเสียงดังก็ไม่ได้เพราะกลัวจะมีคนมาได้ยิน

ทางแก้เบื้อของเธอจึงมีเพียงไม่กี่อย่าง หลักๆ จะเล่นกับลู่อีเซียน ทว่าเมื่อใดที่เจ้าแมวน้อยกระโดดหน้าต่างออกไปเล่นนอกห้อง เธอก็ทำความสะอาดห้อง หรือไม่ก็ค้นหนังสือในชั้นวางของแสงภาณูมาอ่านฆ่าเวลาไปวันๆ

นอกจากหนังสือด้านเศรษฐศาสตร์แล้ว แสงภาณูก็ดูจะสนใจการเมืองอยู่มาก เขาเก็บหนังสือพิมพ์เก่าๆ ไว้หลายฉบับ ที่เธอเพิ่งอ่านจบไปก็เรื่องกรณีพิพาทอินโดจีนเมื่อราวสองปีก่อน ที่ญี่ปุ่นแสดงเจตจำนงเข้ามาไกล่เกลี่ยความขัดแย้ง เหตุการณ์จบลงโดยที่ฝรั่งเศสได้มอบดินแดนบางส่วนคืนให้ไทย

อ่านจบแล้วกล้ำมาลาก็เครียดไปกับภาวะสงคราม เพราะตอนนั้นทหารญี่ปุ่นมาเดินเสียเต็มบ้านเต็มเมือง หญิงสาวจึงหลีกเลี่ยงหนีด้วยการหาอย่างอื่นมาอ่าน ก็พบเข้ากับ *ข้างหลังภาพ* ของ ศรีบูรพา ราคาตั้งเล่มละหนึ่งบาท แต่อ่านเพลินคุ้มค่าอยู่เหมือนกัน

พออ่านนิยายจบกล้ำมาลาก็เห็นว่าเย็นมากแล้ว ทว่ายังไม่ใช้เวลาที่เจ้าของห้องจะกลับมา หญิงสาวจึงค้นหาหนังสือมาอ่านต่อ พบเข้ากับ *สมุดที่ระลึกงานฉลองวันปีใหม่มื่อพุทธศักราช ๒๔๘๔* ปีที่เปลี่ยนวันปีใหม่งจากสงกรานต์มาเป็นวันที่ ๑ มกราคม ตอนนั้นเธอยังไม่ได้กลับมาอยู่บ้านเลย

ค้นไปอีกสักพักกล้ำมาลาก็พบใบปลิวปลุกใจให้ชาวไทยมีความเป็นชาตินิยม พร้อมข้อความ ‘มаланำไทยไปสู่ประเทศมหาอำนาจ’ ไม่ใช่แค่ทำนุผู้นำให้สวมหมวก แต่ดูเหมือนจะเปลี่ยนเรื่องการแต่งกายของคนในชาติไปอย่างสิ้นเชิง และในปี ๒๔๘๔ ก็มีการประกวดประชันหลายอย่าง และแสดงวิธีการสวมหมวกในตลาดนัดการฉลองวันชาติอีกด้วย

กล้ำมาลาวางใบปลิวนั้นลง แล้วหาใบอื่นๆ มาอ่าน แต่เห็นวิธีการ

สะกดคำแล้วก็ขี้ใจขึ้นมากทันที การเขียนลตพยัญชนะลง ตัดตัวอักษร ฆ ฌ ญ ฒ ศ และ รร ออกไป ทำให้ดูแปลกตา อ่านลำบากกว่าที่เคยอ่านในหนังสือเล่มก่อนหน้าที่เธอเคยอ่านมาตั้งแต่เด็กจนโต

“เกล้ามาลา”

น้ำเสียงนุ่มสุกซุ่มนั้นเตือนให้เกล้ามาลารู้ว่าใครมาเรียก ชายหนุ่มปิดประตูห้องเรียบร้อยและกลับมาพร้อมกับถุงกระดาษหลายใบซึ่งส่งกลิ่นอาหารออกมา หอมหวานเหมือนกลิ่นเนยและขนมอบ แล้วหญิงสาวก็ยิ้มกว้างเมื่อพบหน้าคนที่ตั้งตารอให้กลับมาทั้งวัน

ตอนนี้เขาเหมือนเป็นโลกทั้งใบของเธอ...

หญิงสาวยิ่งเบิกบานเพราะเธอได้ทั้งของกินและโลกใบใหม่มาอยู่ในมือ มีเขาอยู่ด้วยเกล้ามาลาไม่เคยรู้จักคำว่าเหงาและไม่ต้องวุ่นวายกับกองหนังสือทั้งวันอย่างที่แล้วมาอีก

“ทำอะไรอยู่หรือ”

“อ่านหนังสือของคุณค่ะ” เธอตอบเบาๆ เพราะกลัวใครจะมาได้ยิน “แล้วเหตุไฉนวันนี้จึงกลับเย็นนัก”

“ติดฝนอยู่นะซี” คนออกไปทำงานนอกบ้านบ่นแล้วส่ายหน้า “กลัวจะนำท่วมหนักเหมือนปีกลายเสียจริง”

น้ำท่วมใหญ่เมื่อปีกลายช่วยยากมากแพงเหลือทน เธอจึงไม่แปลกใจเลยที่พ่อค้าพ่อขายอย่างแสงภาดูจะเป็นกังวล

“ปีก่อนก็น้ำท่วม” หญิงสาวที่เดือดร้อนเพราะน้ำท่วมมาไม่น้อยถึงกับถอนใจแรง “แล้วไหนจะสงครามอีก นี่มันเคราะห์ซ้ำกรรมซัดอะไรกัน”

“อย่าเพิ่งวิตกเลย ถึงท่วมจริงเราก็คงทำอะไรไม่ได้มากไปกว่าเตรียมรับมือ”

เขาบ่นเองก็ปลอบเธอเสียเองและปรับสีหน้าให้ดีขึ้น คงอยากให้คลายกังวลจากเรื่องตึงเครียดที่อยู่นอกห้องนอนนี้ไปก่อน เพียงสักนิดก็ยั้งดี

“มากินขนมดีกว่า ผมซื้อขนมปังมาฝาก อบใหม่ๆ หอมมากทีเดียว

มีลูกพลับตากแห้งจากเมืองจินมาด้วย”

“ขอบคุณค่ะ”

เกล้ามาลัย้มบางๆ ให้แก่น้ำใจของเขาแต่ในหัวใจแสนซาบซึ้ง ที่เธอไม่กล้าแสดงออกตามความรู้สึกนั้นเพราะรู้ว่าตัวเองเป็นผู้หญิง เท่าที่มาอยู่ในห้องกับผู้ชายตามลำพังนี้หากใครรู้เข้าก็งามหน้าเหลือทนแล้ว จะให้แสดงอารมณ์กับเขามากเกินไปก็ไม่กล้า ดีที่แสงภาณุเก็บเรื่องนี้เป็นความลับเธอจึงเบาใจ และเผื่อวันที่เขาจะบอกว่าปลอตกัย เพื่อจะได้เดินทางไปจากกรุงเทพฯ อย่างที่ตั้งใจเสียที แต่ก็คิดว่าคงไม่มีวันลืมคนที่ช่วยเหลือดูแลเป็นอย่างดีผู้นี้ไปตลอดลมหายใจของตัวเอง

“แล้ววันนี้อ่านอะไรไปบ้าง” เจ้าของห้องชวนคุยระหว่างที่เธอเลือกผลไม้แห้งมากินแกลั้มกับขนมปังนุ่มๆ “ในห้องมีแต่หนังสือพิมพ์ที่ผมเก็บข่าวไว้ ไม่เบื่อบ้างหรือ”

“คุณเก็บข่าวบ้านเมืองไว้ทำไมหรือคะ”

“เพื่อมีลูกมีหลานจะให้อ่าน ว่ายามเราอยู่ในภาวะสงครามนั้นเป็นอย่างไร”

คำตอบของแสงภาณุทำให้เธอนิ่งไป นึกขึ้นมาได้ว่าเขาเป็นหนุ่มโสด เพราะหากมีเมียแต่งงานไม่สามารถพาเธอมาซ่อนไว้ในห้องนอนอย่างนี้ได้ แต่ทำไมต้องพูดถึงลูกหลาน หรือว่ามีนางเล็กๆ ไว้แนบกายตามประสาผู้ชายมีฐานะที่เธอเคยเห็นมา

“คุณมีลูกเมียแล้วหรือคะ” เธอไม่เข้าใจว่าทำไมต้องถาม รู้สึกว่าน้ำเสียงและสีหน้าของตัวเองไม่ดีเลย ทว่าหลุดปากไปแล้วก็ต้องรอคำตอบจากเขาได้อย่างเดียวกระมัง แต่พอแสงภาณุไม่ยอมตอบเสียที ใจเธอก็หิวขึ้นมาแปลกๆ ไม่อยากได้คำตอบว่า ‘ใช่’ เอาเสียเลย

“ตอนนี้ยังไม่มีสักอย่าง”

กว่าชายหนุ่มจะยอมตอบได้ก็ใช้เวลานานเป็นนาที แต่เป็นคำตอบที่ทำให้เธอโล่งใจอย่างบอกไม่ถูกเมื่อรู้ว่าเขายังไม่มีคู่สมรสหรือแม้กระทั่ง

เมียบ่าวหรือเมียน้อย ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมรู้สึกอย่างนี้ แต่ก็ควบคุมหัวใจของตัวเองที่พองอยู่เต็มอกไม่ได้เลย

“อ้อ! ผมมีหนังสือติดกระเป๋าอยู่เล่มหนึ่ง ให้คุณเอาไว้อ่านเล่น แก่เบื่อก็ก็นั่งอ่านนะ”

ว่าแล้วเขาก็ถ่มลงไปหากระเป๋าทำงานที่ถือติดตัวออกจากห้องนอนนี้ไปด้วยทุกวัน แล้วก็หยิบเอาหนังสือเล่มหนึ่งมาส่งให้ เกล้ามาลาก็เลิกควมอมมันอย่างแปลกใจ

“อนิรุทธคำฉันท์” หญิงสาวอ่านชื่อหนังสือออกมา “คุณอ่านหนังสือพวกนี้ด้วยหรือคะ”

“อ่านไม่จบหรอก เปิดไปไม่ได้แค่หน้าสองหน้า เคยแต่ได้ยินเรื่องย่อที่เขาเล่าให้ฟังกัน และผมคิดว่ามันออกจะอ่านยากเสียด้วยซ้ำ”

คนที่ส่งหนังสือให้บอกยิ้มๆ คล้ายว่าเขินอายอะไรสักอย่างอยู่ คงเป็นเรื่องที่เขากำลังสารภาพว่าอ่านคำฉันท์ไม่คล่องนี่กระมัง

“มันติดมือมาจากห้องสมุด คุณก็เอาไว้อ่านแล้วกัน แล้วถ้าอยากได้เล่มอื่นอีกผมจะยืมมาให้”

“คุณ...พูดเหมือนว่าฉันต้องอยู่ที่นี้ไปอีกนาน” เกล้ามาลาใจเสียขึ้นมาทันที “ข่าวเรื่องวันนั้นยังไม่ซาไปอีกหรือคะ”

“ยังได้ยินข่าวในบ้านพูดถึงกันอยู่เลย” ชายหนุ่มเองก็ถอนหายใจแรงและเห็นได้ชัดว่าพยายามยิ้มปลอมใจเธออยู่ “แต่ไม่ได้ยินใครพูดถึงคนอื่นนอกจากคนที่ถูกยิง ขอผมมั่นใจอีกสักนิด แล้วผมจะหาทางส่งคุณกลับบ้านนะ”

“ฉันไม่กลับบ้าน!”

พูดถึงบ้านเกล้ามาลาก็เสียงแข็ง ไม่อยากกลับไปอีกแล้ว แต่กว่าจะรู้ว่าโล่อารมณ์มากเกินไปก็ตอนที่แสงภาณุมองเห็นเธออย่างสงสัย หญิงสาวจึงรีบปรับตัวเองให้ใจเย็นลงแล้วหาข้ออ้างที่เขาจะยอมเชื่อได้

“บ้านของฉันโดนทิ้งบอมบ์ ไฟไหม้ไปหมดแล้ว” เกล้ามาลาโกหกและ

ชมตัวเองไม่ให้มีอารมณ์ใดๆ ขึ้นมาอีก “ฉันไม่มีที่จะไป นอกจากกลับไปโรงเรียนไปเสีย”

“โดนทิ้งบอมบ์วันที่คุณลากกระเป๋าเดินทางจะกลับไปโรงเรียนพอดีอย่างนั้นหรือ”

เขาไม่เชื่อ!

เกล้ามาลา รู้ทันทีเมื่อถูกถาม และรู้ด้วยว่าผู้ชายคนนี้ประกาศออกมาว่าเหตุผลที่เธอโกหกไปนั้นฟังไม่ขึ้น แต่เขาก็ไม่ทำอะไรมากไปกว่าถอนหายใจยาวแล้วส่ายหน้า พาให้เธอลุ้นตามว่าแสงภาณุจะอย่างไรกับคนโกหกอย่างเธอต่อ

“หากไม่สบายใจจะกลับบ้านก็อยู่ที่นี้ไปก่อนเถิด ไว้ข่าวนั้นมันซาไป แล้วจะช่วยหาทางขยับขยายให้ แต่ไม่อยากจะจับรถไฟไปไหนไกลๆ ตอนที่มีสงครามอย่างนี้หรือกนะ”

เมื่อแสงภาณุไม่ซັกใช้ว่าเหตุใดจึงโกหก แต่มองหาช่องทางให้และแวตาก็บอกชัดว่าเป็นห่วงเธอ หญิงสาวจึงใจชื้นขึ้นมาเป็นกอง อย่างน้อยก็สบายใจที่เขาไม่โกรธที่จับโกหกเธอได้ใจแจ้ง

“แล้วคุณจบชั้นไหนมา อ่านออกเขียนได้คล่องใช้ไหม”

ชายหนุ่มซັกต่อแล้วหรือดวงตาเรียวยาวคู่นั้นมองเธออย่างจริงจังเกล้ามาลาจึงพยักหน้ารับ เพราะความรู้ของเธอก็น่าจะทำงานที่ไหนสักแห่งได้

“ได้ทั้งไทยและอังกฤษคะ”

“หากทำงานในห้างร้าน จะพอทำได้หรือไม่”

“น่าจะทำได้คะ”

“ถ้าอย่างนั้นหลังจากเรื่องมันซาไปให้รู้แนวปลอดภัย ผมจะช่วยหางานให้” แสงภาณุบอกเฉียบๆ แต่แวตายังดูเป็นห่วง “แต่อย่าเพิ่งเดินทางตัวคนเดียวยามสงครามเช่นนี้เลย ก็เคยเห็นแล้วไม่ใช่หรือว่าความตายนั้นเป็นอย่างไร”

เกล้ามาลาเนื้กจะแย้งออกไปว่าเธอไม่ยอมอยู่พระนคร แต่ก็พูดไม่ออก ความกริ่งเกรงจุกอยู่เต็มลำคอ นอกจากจะกลัวความโหดร้ายของภัยสงครามแล้ว ยังกลัวว่าหากขัดใจเขาแล้วคนที่ช่วยเหลืออย่างหวังดี มาตลอดจะโกรธเข้าจริงๆ เธอไม่ยอมให้ความรู้สึกดีๆ ที่มีให้กันตอนนี้ ต้องพังลงเลย

เธอไม่ยอมให้เขาโกรธ อยากเห็นแต่รอยยิ้มของเขา คนที่ช่วยดึงออกมาจากความตาย ป้อนข้าวป้อนยาคอยดูแลจนหายไข้ ให้ความอบอุ่นปลอดภัยอยู่เสมอ คนที่ทำให้โลกหม่นๆ ของเธอสว่างไสวขึ้นราวกับได้เข้ามาอยู่ในโลกใบใหม่ และเป็นคนที่ทำให้เธอรู้สึกว่โลกใบนี้ยังมีความหวังให้ใช้ชีวิตต่อไป

มีรอยยิ้มได้อีกครั้งก็เพราะเขา...